

domsskyldvurdering i 1919, og at man ogsaa kunde risikere, at Skatteyderne kom til at betale mere end i og for sig billigt, hvis man vurderede deres Ejendomme nu. Dernæst foreslaas der, at sammen med denne Ejendomsskyldvurdering skal der finde en Jordvurdering Sted efter lignende Regler, som man enedes om i 1915, og som kom til Anvendelse ved Jordvurderingen i 1916. Jeg skylder at sige, at naar Partiet Venstre er gaaet med til dette, har det samtidig taget et Forbehold overfor den Mulighed, at denne Jordvurdering skulde blive anvendt til en Jordskyld, altsaa en Grundskat, idet man bestemt har hævdet, at fordi man gik med til Forslaget om en Jordvurdering, bandede man sig ikke til at gaa med til en saadan Grundskat, medens det fra de andre Partiers Side, de Radikale og Socialdemokratiet, ikke har været udenfor Forudsætningerne, at man netop gennem en saadan Jordvurdering senere kunde naa til en Jordskyld. Men dette maa nu altsaa staa hen. Kun dette maa jeg sige, at det er fra Ministeriets Side Hensigten at gøre denne Vurdering saa omhyggelig, saa nøjagtig, at man maa mene den senere kan anvendes til Paa-lægning af Grundskat. Naturligvis vil det være Overskyldraadet, som det i særlig Grad vil paahvile at fastsætte de nærmere Regler for Jordvurderingen under Forhandling med Finansministeriet; det bliver jo Vurderingsmændene i Landet, som faar med denne Opgave at gøre under Vejledning og stadig Vejledning af Overskyldraadet og dets Medlemmer. Men det vil sikkert være nødvendigt at skabe en vedvarende Hjælp for Overskyldraadet, hvad ogsaa Loven tilsteder, i Form af enkelte Personer, Tjenestemænd eller andre, som man giver et stadigt Arbejde med selve Vurderingen. Ellers tror jeg ikke, det vil lykkes at føre den til Ende paa en fuldt forsvarlig Maade, og dette er Hensigten. Paa den anden Side tror jeg derimod, at hvis man lægger Forarbejdet forstandigt, vil man ogsaa kunne gøre det. Man kan imidlertid ikke gaa ud fra, at Jordvurderingen ubetinget kan være endt samtidig med Ejendomsskyldvurderingen, som maa være endt den 1. Juli 1920, men det er naturligvis Meningens at fremskynde Arbejdet saa meget som muligt, og naar man nu tænker sig dette Lovforslag vedtaget, er det ogsaa Meningens, at man lige straks skal begynde Forarbejdet i saa Henseende, altsaa i Virkeligheden fra 1. Januar 1919.

Lovforslaget indeholder endvidere en

Bestemmelse om, at det Fradrag paa 2 800 Kr., som alle Ejendomme nu faar ved Ansættelse til Ejendomsskyld, gaar op til 4 500 Kr. Men samtidig en man gaaet bort fra den Bestemmelse, som fandtes i Loven af 1917, at Ejendomme paa indtil 10 000 Kr. skulde være fri for den Forhøjelse af Ejendomsskylden, som Loven indeholdt. Den Forhøjelse, som det nu er blevet til efter Forhandlingerne i Folketinget, gaar ud paa, at den Promille, som Loven om Ejendomsskyld fastsætter, nemlig 1,1, gaar op til 2, altsaa 2 Kr. af 1 000. Hensigten er at give Statskassen Erstatning for, hvad den mister dels ved, at Ejendomsskyldvurderingen udsættes fra 1919 til 1920, og dels — det bliver ikke et ganske ringe Beløb — ved, at Fradraget forhøjes paa denne Maade.

Endelig indeholder Lovforslaget en Bestemmelse om, at Overskyldraadet forøges med 7 Medlemmer, hvoraf 4 skal vælges af Rigsdagen og 3 udnævnes af Kongen, blandt hvilke 3 Finansministeren beskikker en til Næstformand.

Dette er i al Korthed Indholdet af Lovforslagene, og jeg tror ikke, der er Grund til at gaa ind paa andre enkelte Bestemmelser eller overhovedet at udtale mig udførligt om disse. Derimod vil jeg gerne sige nogle Ord om Lovforslagenes finansielle Resultat. Saaledes som Lovforslagene fremsattes af mig i Begyndelsen af Oktober, mente jeg, at det finansielle Resultat vilde dreje sig om ca. 207 Mill. Kr. Den Betragtning, jeg gjorde gældende for at foreslaa den høje Rigsdag at gaa til en saa stor Skatteudskrivning, som det unægtelig var, var, at man i indeværende Finansaar vilde komme til at regne med en Udgift af 480 Mill. Kr. eller saa, og at man maatte regne med en Udgift af ca. 500 Mill. Kr. i Finansaaret 1919—20, hvis Forholdene forblev uforandrede. Jeg regnede saa med, at man ved de ordentlige Skatter og Afgifter, som findes paa Finanslovsforslaget, vilde indvinde 200 Mill. Kr., og at man ved disse overordentlige og midlertidige Skatter vilde indvinde andre 200 Mill. Kr.; Resten maatte, hvis det var fornødent, afholdes ved Laan. Dette blev tiltraadt som finansielt Grundlag af de forskellige Partier. Nu skal jeg ikke nægte, at Forholdene har forandret sig, glædeligt forandret sig siden Forelæggelsen af disse Lovforslag. Medens jeg den Gang som Finansminister var nødt til at gaa ud fra, at Krigstilstanden kunde vedvare muligvis hele næste Finansaar — paa det Tidspunkt kunde